
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 7/10(70), 78-81

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zprawy advokacie o „Palestrze”

Na łamach majowo-czerwcowego numeru (z 1963 r.) czasopisma czechosłowackich adwokatów „Zprawy advokacie” ukazał się artykuł Antonína Janečka pt. Za-
interesowanie „Zpráv advokacích” w Polsce. W artykule tym autor opisuje charakter
„Palestry” — czasopisma poświęconego rozmaitej problematyce prawnej i pracom
polskich adwokatów, podkreśla uwagę, z jaką redakcja odnosi się do bratniego
czasopisma czechosłowackich adwokatów. Autor przedstawia tezy szeregu artyku-
łów drukowanych w „Zprávach advokacích” w tej formie, w jakiej zostały one za-
anonsowane w przeglądzie prasy zagranicznej zamieszczonym w roczniku 1962
„Palestry”.

We wszystkich tych recenzjach — pisze autor na zakończenie swego artykułu —
prawidłowo wydobyty został polityczny i prawny pogląd naszych autorów co do
rozważanych przez nich problemów. Jest rzeczą godną podkreślenia, że „Zprawy
advokacie” są przez naszych polskich kolegów uważnie oceniane, głównie dlatego,
że przynoszą wiele interesujących tematów dotyczących rozszerzenia i ulepszenia
pracy adwokatów i że słusznie starają się łączyć praktykę z teorią”.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE TERENOWEGO
ROZMIESZCZENIA ADWOKATÓW W POSZCZEGÓLNYCH IZBACH ADWO-
KACKICH — SĄ DLA ORGANÓW ADWOKATURY WIĄŻĄCE W SPOSÓB NIE
DOPUSZCZAJĄCY ŻADNYCH WYJĄTKÓW

(uchwałą Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9.VIII.1963 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z od-
wołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 23 maja 1963 roku
w przedmiocie odmowy udzielenia zezwolenia na przeniesienie siedziby,

postanowił:

odwołanie adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

U z a s a d n i e n i e

Adw. X jest od roku 1918 adwokatem w Ł. i starała się o przeniesienie siedziby
zawodowej do W. ze względu na swój stan zdrowia oraz posiadanie w W.
mieszkania.

Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 23 maja 1963 roku odmówiła wyrażenia
zgody na przeniesienie siedziby adw. X do W., powołując się na wydane — na
podstawie art. 9 u.o.u.a. — zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycz-

nia 1963 r. określające liczbę adwokatów w W. na *y* osób, która to liczba w praktyce jest i tak przekroczona.

Od uchwały tej adw. X wniosła w przepisany terminie odwołanie twierząc, że osobiste jej warunki są tego rodzaju, iż zasługują na szczególne traktowanie, wskutek czego zdaniem odwołującej się zachodzi możliwość uczynienia wyjątku od powołanego wyżej zarządzenia Ministra Sprawiedliwości.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1963 r. w przedmiocie terenowego rozmieszczenia adwokatów w Izbie Adwokackiej w W. jest dla organów adwokatury wiążące i organy te nie są władne czynić od zarządzenia tego jakichkolwiek wyjątków, chociażby nawet motywy prośby adw. X były (co podkreśla zresztą Rada Adwokacka w W. w zaskarżonej uchwale) zasadne i przekonywające. Ponieważ Minister Sprawiedliwości w cytowanym wyżej zarządzeniu określił liczbę adwokatów wykonujących zawód w W. na *y* osób, zawód zaś ten wykonuje w W. większa liczba adwokatów, niż przewiduje to zarządzenie, przeto ani Rada Adwokacka w W., ani Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej nie mogą prośby adw. X uwzględnić.

Z tych przyczyn orzeczono jak wyżej.

2. WYTYCZNE DOTYCZĄCE POSTĘPOWANIA PRZY PRZYJMOWANIU I WYKONYWANIU ZLECEŃ CUDZOZIEMCÓW DEWIZOWYCH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 20 września 1963 r.).

Celem ujednoczenia trybu postępowania przy przyjmowaniu i wykonywaniu zleceń cudzoziemców dewizowych Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej udziela w trybie art. 32 ust. 1 pkt 3 u.o.u.a. wytycznych, którymi powinni się kierować adwokaci-kierownicy zespołów adwokackich i rady adwokackie:

- I. Udzielenie przez zespół pomocy prawnej cudzoziemcowi dewizowemu następuje na podstawie przyjęcia przez kierownika zespołu zlecenia klienta, wysokość zaś wynagrodzenia określa umowa między kierownikiem zespołu a klientem (§ 18 i 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31.III.1958 r. w sprawie zespołów adwokackich i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.IV.1961 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów).

W związku z tym korespondencja prowadzona przez adwokata z cudzoziemcem dewizowym w zakresie dotyczącym zawarcia umowy i ustalenia wynagrodzenia powinna być uzgodniona z kierownikiem zespołu, który podpisem na kopii akceptuje treść listu do klienta.

- II. Przy zawieraniu umów zlecenia należy ściśle przestrzegać przepisów dewizowych, w szczególności zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25.IX.1954 r. w sprawie zezwolenia dla adwokatów na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 101, poz. 1275).

W związku z tym należy dokonać zgłoszenia właściwej radzie w razie:

- a) przyjęcia zlecenia od cudzoziemca dewizowego; za chwilę przyjęcia zlecenia należy uznać datę nadejścia podpisanego pełnomocnictwa bądź innego dokumentu, z którego wyraźnie wynika zarówno treść zlecenia, jak i osoba zleceńodawcy,

- b) niewykonania umowy zlecenia w terminie rocznym,
- c) wygaśnięcia zlecenia.

Zgłoszenia powinny być podpisane przez kierownika zespołu i adwokata prowadzącego sprawę (pismo Ministerstwa Finansów z dnia 19.II.1960 r. Nr Zg 981/KD/60, podane radom adwokackim do wiadomości przy piśmie NRA z dnia 27.II.1960 roku).

III. A. Zgłoszenie dotyczące przyjęcia zlecenia powinno zawierać następujące dane:

- 1) imię i nazwisko (nazwę) oraz adres dającego zlecenie,
- 2) dokładne określenie przedmiotu i zakresu zlecenia,
- 3) ustaloną lub przewidywaną wysokość wynagrodzenia adwokackiego i termin płatności.

B) Zgłoszenie dotyczące zlecenia trwającego dłużej niż rok powinno zawierać:

- 1) powołanie się na dokonane zgłoszenie zawarcia umowy,
- 2) wysokość wynagrodzenia otrzymanego w ciągu roku,
- 3) termin i sposób, w jakich dokonana została realizacja wynagrodzenia.

C) Zgłoszenie dotyczące wygaśnięcia zlecenia powinno — z powołaniem się na dokonane zgłoszenie zawarcia umowy — zawierać:

- 1) datę i przyczynę wygaśnięcia,
- 2) ostateczną wysokość wynagrodzenia,
- 3) termin i sposób, w jakich dokonana została realizacja wynagrodzenia.

IV. Sprawy cudzoziemców dewizowych powinny być załatwiane przez adwokatów ze szczególną starannością i bez nie uzasadnionej zwłoki. Kierownicy zespołów zaprowadzą, kierując się potrzebami zespołu, ewidencję tych spraw i będą w wykonaniu swych ustawowych obowiązków (§ 14 ust. 3 lit. a) cyt. rozporządzenia z dnia 31.III.1958 r.) czuwać nad terminowym i prawidłowym sposobem wykonywania zlecenia.

V. Niniejsze wytyczne mają odpowiednie zastosowanie do adwokatów wykonujących zawód indywidualnie — z tym zastrzeżeniem, że bezpośredni nadzór nad prawidłowym stosowaniem wyrażonych wyżej zasad sprawuje właściwa rada adwokacka. Uprawnienie do podwyższenia wysokości wynagrodzenia przysługuje w uzasadnionych wypadkach dziekanowi rady adwokackiej (§ 6 ust. 2 cyt. rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 22.IV.1961r.).

VI. Rada Adwokacka wyznacza spośród swych członków referenta do spraw zleceń cudzoziemców dewizowych oraz jednego lub kilku zastępców z grona rady adwokackiej lub spoza rady. Do obowiązków jego należy:

- a) badanie prawidłowości zgłoszenia przyjęcia i wygaśnięcia zlecenia, a w szczególności, czy są one dokonane w terminie i odpowiadają warunkom określonym w cyt. zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 25.IX.1954 r.,
- b) przeprowadzanie lustracji spraw cudzoziemców dewizowych w zespołach adwokackich,
- c) informowanie dziekana rady adwokackiej o stwierdzonych poważniejszych uchybieniach ze strony adwokatów i kierowników zespołów w zakresie obsługi prawnej cudzoziemców dewizowych,
- d) nadzór nad biurowością rady w granicach stanowiących przedmiot niniejszych wytycznych.

VII. Rada adwokacka prowadzi repertorium spraw dewizowych według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszych wytycznych.

VIII. Rada adwokacka ma obowiązek na żądanie adwokata prowadzącego sprawę cudzoziemca dewizowego wydać mu zaświadczenie stwierdzające fakt przyjęcia przez niego takiej sprawy i zgłoszenia jej w radzie adwokackiej.

Zaświadczenie to powinno zawierać imię i nazwisko (nazwę) oraz adres dającego zlecenie i ustaloną w dewizach wysokość wynagrodzenia za czynności adwokata.

IX. Każdy adwokat prowadzący sprawy cudzoziemców dewizowych ma obowiązek dokładnego zapoznania się z przepisami w przedmiocie unormowanym niniejszymi wytycznymi.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zwraca w szczególności uwagę na:

- 1) ustawę dewizową z dnia 28.III.1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133).
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15.IV.1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137) z późniejszymi zmianami,
- 3) ustawę karną skarbową z dnia 13.IV.1960 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 123 ze zmianami: Dz. U. z 1963 r. Nr 28, poz. 167), a przede wszystkim na przepisy rozdziału 3 Dz. II,
- 4) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27.V.1952 r. w sprawie uprawnień Narodowego Banku Polskiego do udzielania indywidualnych zezwoleń dewizowych (Monitor Polski Nr A-47, poz. 647),
- 5) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25.IX.1954 r. w sprawie zezwolenia dla adwokatów na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 101, poz. 1275),
- 6) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 14.VIII.1958 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą (Monitor Polski Nr 69, poz. 402),
- 7) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 8.V.1961 r. w sprawie eksploatacji i zarządu nieruchomości w Polsce stanowiących własność cudzoziemców dewizowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 187).
- 8) zarządzenie Ministra Finansów z dn. 31.V.1960 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy dewizowej do osób przebywających czasowo za granicą lub w kraju oraz zezwolenie dla tych osób na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 51, poz. 244).

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 6 kwietnia 1963 r.

(WKD 28/63)

Jeżeli otrzymane pełnomocnictwo adwokat złożył w sądzie i dokonał przez to tzw. ustanowienia się w sprawie w

charakterze obrońcy, to adwokata wobec sądu obowiązuje stosunek określony przepisami Kodeksu postępowania karnego i innych ustaw.

Dnia 6 kwietnia 1963 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscy-